

Мултиверзум љубави

Наташа Станић

2014

Наташа Станић

МУЛТИВЕРЗУМ ЉУБАВИ

Издаје

Ауторско издање

Наташа Станић, Београд 2014.

Е-mail: stanic.natasa@gmail.com

Рецензент

Лаза Лазих

Уредник издања

Тамара Лујак

Лектура и коректура

Тамара Лујак

Решење корица

Марија Миловановић Максимовић

Фотографије

Марија Миловановић Максимовић, Наташа Станић

Штампа

Сору Planet, 2014.

ISBN 978-86-917497-0-5

Мултиверзум љубави

Наташа Станић

Београд, 2014.

НА КОСМИЧКОЈ СТАЗИ

Наташа Станић: „Степенице ка небу“

ДОК ХОДАШ КОСМИЧКОМ СТАЗОМ

Док ходаш космичком стазом
Просипаш пожњевено знање
Другима на дар
Као што супернова сеје тешке елементе
Међузвезданим простором
Толико битне за будући живот

Из Кумове сламе
За тобом светлуцају зрнца
Путокази од плазме
За оне који долазе после
Да хлеб Истине испеку

Светионик си у невремену лажи
У универзуму од тамне материје
Још тамније енергије
И најцрњих слутњи

Светионик си
Док ходаш космичком стазом
Јединим правим путем

ВОЛИМ ДА ВОЛИМ

**Бежи од мене
Волим да волим**

Све што ниси у теби ћу волети

Покупи своје паметне речи
Из вечери ове

Од осмеха твојих бремене мисли
Шта ако не престану расти
У ватри што се бесконачном зове
Постану ли тек фотони
Што у свачије око могу пасти

Биће нас страх шта то створисмо:
Не личи на оно што смо
Што говорисмо

Не прилази у ове дане
Ветар полен будући расејава на све стране

Не знам шта траје данас
Волим ли то људе или гране

У плавом кутку свемира од свих ћутим

Ако ми ико душу оплоди
Слутићим
Нешто ће неопростиво да се роди

Хранићу га више од тебе од себе од свих
Недовољан биће му стих

Неће му ни Млечни Пут
Надојити трагањем чељусти

Бежи од мене
Родићемо чудо
И рађајући њега
Собом ћемо остати пусти

АНОМАЛИЈА

Љубав је аномалија
У виртуалном свету
Виртуални парови

Протољубави

Настајање
Нестајање
И блесак
Велики прасак љубави
Понекад
Између

Насмеј се ако си храбар
Све ово што Јесте
Могло је и да не буде

ЛАСТИШ ВРЕМЕНА

Љубим те у сазвежђе Лептира
Падам у белу анксиозност без тебе
Са другим у кревет

Изван ластиша времена
Врви од стварања светова
Узалудних великих праскова
У Мултиверзуму љубави

Твоји протоплазматични додири
Остају завршени
Тамо где нису ни почели

На крхком образу
Симетричне стварности

ОГРЛИЦА ИЗВЕСНОСТИ

Кида
Питоме дане маслачка

Раздувава их
Низ брегове Пропасти
Према долини Неповрата

Мрачи
Озвездано чело Месеца

Ставља ти нежно
Знак око врата –
Аналему извесности
Што годинама
Све више гребе

Да лајеш ноћу на звезде
К'о туђи пас
На себе

СКОК ИЗ СТРАСТОСФЕРЕ

Кад скочиш
Нема повратка

Носе те
Ломатају
Преврћу
Немилосрдни закони
Јачи и вечнији од тебе

И само једно је сигурно:
Приземљићеш се
Пре него што схватиш да падаш

Можеш се спуштати
Мудро
Отварајући заштитне падобране
Контролишући покрет
Надвладавајући мисао
Измишљајући крила

А можеш и да закасниш

КОНВЕРГЕНЦИЈА

Колико смо пута били надомак
Да дохватимо јабуку
Да добијемо петицу
Да загрлимо некога

Колико смо пута били надомак
Да сустигнемо аутобус
Да положимо испит
Да заволимо некога

Колико смо пута били надомак
Да покажемо зубе
Да добијемо посао
Да сачувамо љубав

Колико смо пута били надомак
Да почнемо из почетка
Да се дигнемо из пепела
Да надрастемо тугу

Колико смо пута били надамак
Великог открића
Значајног признања
Нове инспирације

Колико смо само пута били надамак
Да искорачимо у космос
Да надвладамо страх
Да разумемо живот

Широм затворених очију

Колико...

„Конвергенција 224“ – Наташа Станић

ВАЛЕНСИЈА

У једној случајној капи времена
И још случајнијој тачки простора
Једва разумљиве једна другој
Одавно познате једна другој
Упознале су се
Мушка и женска песма

Шетале су босоноге
Океаном нествара
Плућима пуним лаванде
Улицама препуним туриста

Причале су
На два другачија језика

Док су се звезде грлиле
У непостојеће облике сазвежђа
Планетаријумским триковима
На дугме
Нико није приметио
Да су се држале за руке
Женска и мушка песма

Шпански и српски
Српски и шпански
Звучали су потпуно исто
На језику искрености

Нико није приметио
Речи које се љубе
И стапају у звезданој магли

Кад се угасила васиона
На дугме
Одвајајући женска од мушких слова
Шпанске стихове од српских
Српске строфе од шпанских
После црне тачке на крају

Две песме
Разишле су се тихо
Врућим асфалтом од чекања
Другачијих будућности

Нико није приметио

ЛАСЕР

У пољу спољашњег зрачења
Када дође до прелаза
Између нивоа Страсти и нивоа Љубави
Индукује се Осећај
Тачно одређене вредности
Смисла и оријентације

Бол
Уско грло система
Празни се сударима
Са другим догађајима и стварима

После стимулисане емисије
Тело се враћа
У основно
Непобуђено
Стање

И тако небројено пута

ЦРВОТОЧИНА СВЕСТИ

Пала ми једном у памет
Једна звезда

Нашла ме
Где жмурим јарећи бела
На врх брда на крају села

Разбраздила ми чело
Као плуг промрзлу њиву
У пролеће:
Не пуштај корен у земљу
Ни у мушко!

Остаћеш заувек где јеси
И каква јеси –
Заварана у нигде!

Заведена у лето
Заборављена у јесен
Залеђена у зиму

***

Корењем се за ваздух држати
Без земље без звезда без мушког
Себе хранити собом
И све издржати!

МАЛИ ОГЛАС

На десној рингли
Топи се љубав
Каријера се динста на левој

Промичући излози
Смеју се вишку килограма
У полувремену
Између дечијих рођендана

Тражи се лек
Против кнедле у грлу
Тражи се рецепт
За шпагетизацију теста времена
Тражи се терапија
За кичму достојну бремена

Тражи се
Капија
До неког од романтичнијих светова

Тражи се...

ВРАТИ МИ

Врати ми
Моје ноге
Више од пола свог века
Трчале су ти у загрљај

Врати ми
Моја крила
Океане су прелетала
Да помилују твоју самоћу

Врати ми
Моје усне
Са гласом су се растајале
Да би се ти њима играо

Врати ми
Моје очи
Кроз зенице страсти
Испио си ми душу до дна

Врати ми
Моје видике
Прозоре пуне зидова
Око њих си сазидао

Врати ми
Моје руке
Од окова погледа твојих
Ишчашени су зглобови

Врати ми
Моје васионе
У мехурима твоје крви
Покидала их тамна енергија

Врати ми
Моје срце
Од мачева речи твојих
Још крвари
Прекида се тетива смисла
Ја бих теби вратила све
Да си ми ишта дао

РАСТАНАК

Убици снова

Помрачитељу звезда

Опроштај дадох

Наташа Станић: Нормала 64 С

ЗАБОРАВ

Искради се из себе
Кад се најмање надах

Сакупи своје илузије
На једно место

Стави их у дрвену корпу
Са црвеним јабукама

Однеси их
Да нико не види
Изван светлосног конуса сећања

Раздвој
Слатке узроке
Од горких последица

Размести
Довољно далеко
Времена и места критичних догађаја

Да се поново не сретну

У СТАКЛЕНИМ ЦИПЕЛАМА СРЕЋЕ

Наташа Станић: Звездано око

САМОЋА

Звездано небо

Сазвежђа пријатеља

А у мени мрак

Марија Миловановић Максимовић

ТРИ БАГРЕМА

Та љубав
Испод три багрема
Рођењем самим вечна бива:
Три другачије чупаве главе
Од истог пегавог ткива

Ишчупан корен
Оставља мирис
Што давне цветове снива
И трострука небеса
Што се посебно плаве

Над мокрым црвеним булкама
Између сна и јаве

Марија Миловановић Максимовић

ТРОСТРУКИ СВЕТ

У сваком од три огледала
Свет се другачије прелама:

Првом је оквир тесан:
Зеница матуре
Погрешне љубави сабира
И множи

Под слатким црвеним кровом
Друго огледало је потребно
Успеху да се огледа

Трећем огледалу
Где се свемир већ преломио
И оквир и огледање
Сувишни су

Изгледа

ОБРВЕ ОД ДРВЕТА

Уснула
Са обрвама од дрвета

Не шапнувши ништа
Мраку
Не упитавши ништа
Звезде

Сазвежђе *Осмеха*
Затрепта пред залазак
Разочарано

КОНСТАНТА ЛУБАВИ

У старом шпорету
Пуцкетају
Последњи остаци детињства

Укључујемо пуњаче
У продужне каблове
Сећања

Невидљиве мреже
Сувишне слике и звуци
Јутро оплићу

У чворишту безвременог простора
Једна константа љубави
Нас три

Марија Миловановић Максимовић: Звончица

НЕ БОЈ СЕ НИЧЕГА

Центар свега си Ти

Твоја је глава вашар
Свих немогућих светова
Тежа од неутронског језгра
Критичније масе од стотину сунаца

Твоја крила су кључ
Још неначетих простора

Звездани градови
Носиће ону хаљину
Коју им Ти скројиш

Космострахове
Победићеш лако

Једноставно
Тако
Што се не бојиш

РАЗВЕЈАНА ЈАТА СЕЋАЊА

Светлосним корацима
Премеравамо живот

Сутон зачворен дрхти
Под површинским напоном разговора

Под кожом се множе
Ткива погрешних тренутака

Трострука небеса
Над нама се извијају
Три развејана јата сећања

Бесконачном брзином љубави
У сусрет једна другој и трећој
Рашчворене трчимо

ПЛАВОМЕТАР

Два мала Сунца и ја
На Сунчевом рингишпилу
Вртоглавим спиралним просторима
Пловимо у капсули љубави

Неоткривени светови
У нама и над нама
Преламају се

На бесконачној оси времена
Дрхтури
Велика казалька плавометра
Очитава Биће

Наташа Станић: Waterland

У СНЕГУ БУДУЋНОСТИ

И када не знаш шта те чека
Не пуштај зиму у срце

Мисли на траг који остављаш
У снегу будућности
Која се све брже топи

На нове универзуме
Којима си почетак
Баш ти

Који те богате сваким новим милиметром
Центиметром
И килограмом

Који ти дају снагу
Да живиш сваки дан испочетка

Да пркосиш таласу времена

ПСИХОЛОГ

Гостујем сваки дан
У некој животној причи

Свака
На сваку
Личи

Паралелним световима (или универзумима)
Крајевима и почецима
Више и не знам број

Шетајући тако
Туђим животима
Препешачићу
Једном
И свој

ПОЧЕТАК

У стакленим ципелама среће
Полазим
Опет из почетка

Тихо
Да не разбудим тек излегле универзуме
Разигране
Растуће

Млечни Пут који нас спаја
Прелазим опрезно

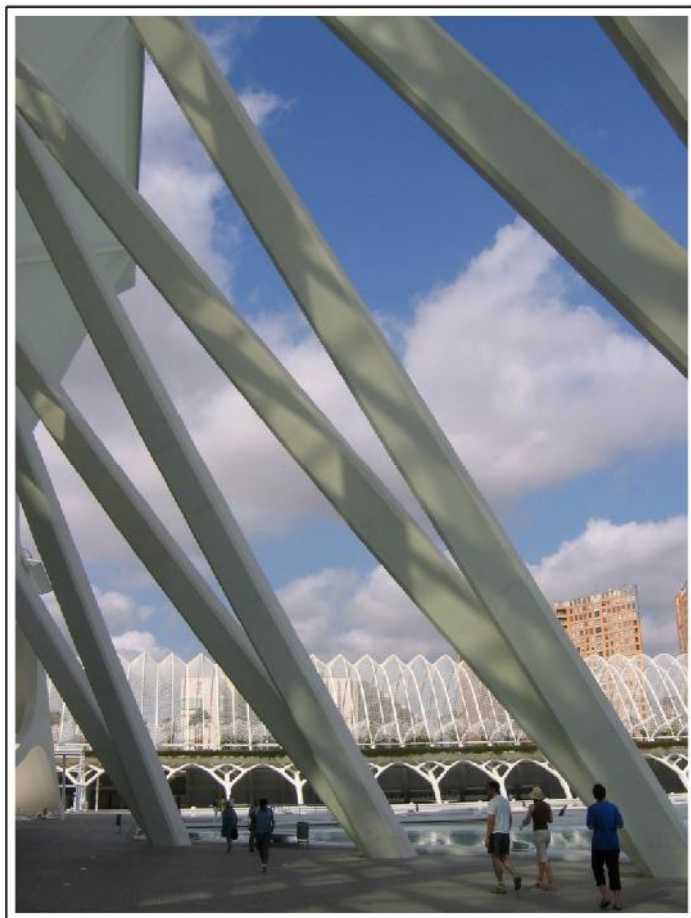
Кроз прозор самоће
У времеплову музике

На раскршћу туге
Обарам светла
На семафору истине

Пролазим
Кроз мрак немогућности
У стакленим ципелама среће

ОЗВЕЗДАНА

Наташа Станић: Зраци Калатраве

СУНЧАНИ САТ

Тиха казалька

Сунцем нам мери време

Сенке истичу

Милутин Тадић: Студеница

МОЖДА

Кажу ми:
Прошло је данас

Одговарам:
Није још

Ово је
Оно исто јуче
После кога смо
Мало одспавали

И променили можда
Лик Сунца

За један сан

ПОСЛЕ ПЛОВИДБЕ

На дно свих живих светова
Оних бескрајно малих
И оних из васионе

После безбројних пловидби
Једном се душе склоне

Слепе за бића што лебде
Старом димезијом лутања

Оне тек дишу снове
Замагљене
Од ћутања

КОМЕТА

Ноћас облачим
Давно скројен сан

Летим ка Сунцу
Топим се брзо
Топим се лако

Траг прашине
Остаје за мном
Бео

Ноћас
Ја
Себи
Светлим

Остављам
Друге
Себе

Све остављам

ПЛАНЕТАРИЈУМ

Кружимо
Око имагинарне тачке оријентације

Зуримо
У далеко петоструко Сунце

Мењамо координате
Сасвим непомични
Привидни

Убрзаном звезданом реком
До распрснућа небеског
Течемо

Свако својом
Путањом тишине

Предалеки
Кружимо

ПРОЛАЗНОСТ

Пролазност се сунча
На рамену тврђаве

Над мрвицама шетача
Разјапљен кљун времена
Стрпљиво чека

На брегу за размишљање
Пролазност се и даље сунча

Крај је одавно
Поцрнео

СПИРАЛНА СТРЕЛА ВРЕМЕНА

Смрт је сан
Чији полупречник конвергенције
Тежи ка бесконачном

Дан је реалан
А ноћ имагинарни део
Наше комплексне стварности

Наша комплексна стварност
Само је примитивна
Функција
Мозга

ГНЕВ

Самлети гнев
У најситнији прах

Добро га умесити
Са мало воде
Голим рукама

Додати
Мрвицу наде
Грумен љубави
Трунку вере

Премесити
Стрпљиво

Пећи на тихој ватри звезда
До јутра

Преврнути неколико пута
Да не загори

Појести за доручак
У сласт

СУНЦЕ У ЧОВЕКУ

Једном се потроши
Сунце у човеку

Кад попусти равнотежа
Сила вуче
Ка језгру

Сретне ли довољно топлине
Опет зрачи

И тако више пута

Руши се у себе
Док му жеља не сконча
Док пепео не постане

Не тражећи жар почетка
Не питајући ништа

Све са собом понесе
Да нико не зна куда

БЛИСТАВИ ГРАД

Улицом звездане прашине
Стотине милијарди светиљки
И једна жута

На пола
Спиралног пута

Око централне четврти
Пет милијарди година
Звезданим градом
Сићушна
Самотна
Лута

Још само двадесет кругова
И готово

ДАН ПОСЛЕ

Кад се распукне срећа
Као једини доказ
Остаће суза:
Била једном једна љубав

Ко није волео
Никад
Није ни био

Кад се распукне свемир
Као једини доказ
Остаће поезија:
Био једном један свет

Ко није писао
Никад
Није ни био

ЈУТРО

У чаши Сунца

Љубави за читав дан

Сасвим довољно

Наташа Станић: Тангента 72 А

ТАМНА ЕНЕРГИЈА

Љубав је тамна енергија
Шири дубоко у нама
Недохватне просторе

Кроз танку жицу бивања
Појачава
Струју тренутка

Са непознатим узроком
На непознат начин
И несагледивим последицама
Расте
Безвремена и дивља

Нема тог мрака у теби
Ни око тебе
Који предрхтати не можеш

Жедна
На путу до ње

Марија Миловановић Максимовић: Moonlighting

БРЕГ ЗА РАЗМИШЉАЊЕ

Под брегом за размишљање
Пред будним оком Бога
У фокусу смисла
Низ струне времена

Сава у Дунав утиче

Грлећи хоризонт
Препушта се
Његовом кориту
Његовим струјама

Силина загрљаја
Носи је полако
Нежно
Кап по кап
До коначног одредишта

Црног мора

Белешка о писцу

Наташа Станић (1969), рођена Трајковић, одрасла је у Манићу, код Београда. Магистрала је астрофизику на Математичком факултету.

Била је научни сарадник-приправник (1998-2003) Астрономске опсерваторије у Београду и управник Народне опсерваторије и планетаријума Астрономског друштва „Руђер Бошковић“ (2004-2009).

Са групом аутора објавила је збирку песама „Орфеј у дому“ (Дом ученика „Јелица Миловановић“, 1997). Прву самосталну збирку песама, „На хоризонту догађаја“, објавила је у издању Књиготеке 2002.

Написала је књиге „Звездани градови – галаксије, путовање кроз време“ (ужи избор за најбољу књигу за децу, Сајам књига, 2004) и „АстролАгија“ (Завод за уџбенике и наставна средства, 2004, 2005).

Циклус од девет песама под називом „Мултиверзум љубави“ објављује у часопису за културу „Домети“ (Сомбор, 2010).

У књизи кратких прича „Како сам убио љубав“ (Траблмејкер, 2012) заступљена је међу педесет најбољих прича са истоименог конкурса.

Добитник је III награде на песничком конкурс у Кикинди „XXII Песничке стазе 2000“ и I награде за најкраћу причу од седам речи („Конкурс 357 – прича за трен“, Helly Cherry, 2011).

За уметничку фотографију награђена је златном плакетом Фотосавеза Србије 2007, I наградом за циклус фотографија („Фотогрупа 5.6“ - Велика Плана 2007, стр. 7, 27, 41; и „Еко-Фото“ - Косјерић 2008, стр. 17, 25, 54) и I наградом за појединачну фотографију (Подравски салон уметничке фотографије, Хрватска, 2007, стр. 35).

За допринос Међународној години астрономије добила је признање Међународне астрономске уније 2009. године.

Песме и приче објављује на сајтовима „Helly Cherry“, „Белег“, „Траблмејкер“ и „ПричАрт“.

Ради као професор физике и предавач у планетаријуму.
Живи са ћеркама Андреом и Ланом у Београду.

О ПОЕЗИЈИ НАТАШЕ СТАНИЋ

У уметности стваралачки дар се јавља и исказује одмах, препознаје се на први поглед. Са своје стране, поезија сама је начин гледања - песник посматра и види свет на свој начин: из основе, из извесне своје необјашњиве унутрашње перспективе. Ту перспективу могли бисмо назвати душом. Песник је, једноставно, чиста душа. То се очитује убедљиво од почетка, од прве песме коју презентује неизвештачено људско биће које је у непосредној вези са битношћу ствари, без обзира како ћемо ту битност назвати. Опште уверење је да су песме, да је уметност нешто сложено, а реалитет света јасан. То није тако. Управо је обрнуто, свет је заплетен, а поезија га разјашњава и приказује у његовом кристалном, изворном виду.

Наташа Станић припада племену песника силовитог дара, уз то она је својом рано одабраном професионалном специјалношћу, својим озбиљним баваљењем космосом као феноменом, непрекидно у блиском додиру са физикалним, а и метафизичким обимом постојећег. Колико год она, као сваки уметник, држала и до форме, и трудила се да нам дâ савремен, модеран стих и желела да изграђује своју поетику нужно подређену облику, закону строфе, риме, прозодије уопште – већ се у овој њеној збирци види да у њеном посматрању суштине света (а свет је ватра: звезде, љубав и ништа друго!) преовладава мистичан и дубински одсјај универзума у човеку, било да је тај универзум духовна сила или пуки елемент, твар. Она свој непосредни доживљај човека, стварности уопште, и наше текуће реалности даје у стиховима с мало речи, без китњастих метафора, увек фундаментално и узбудљиво (*Ластич времена*).

Песме су као људска бића, као мушкарац, као жена, зашто нам се оне појединачно свиђају, или не, не зна се. То је тајна лепог. Песме су жива ствар. Тај живот се у строфама Наташе Станић одмах открива и преноси на нас, јер није од нас одвојен.

Поезија је и ствар језика. Језик, дискурс, исказ, обухвата тајне на које смо алудирали. Реч представља пратајну, архе. Ни анализа језика не објашњава шта је поезија. Граматичари, филолози, херменеутичари немоћни су пред језиком лирике! Наташа Станић је уз то песник чији је пут већ од почетка трасиран изван жеље за оном поезијом и оним изразом који треба да се

допадну и који су увод у књижевну каријеру. Не. Тврдим да је она од оних ретких младих људи који имају само један подстицај, а тај је дубоко личан, песници њене врсте имају потребу да изгрцају своје дело ради себе, у прилог себи, по свом укусу, себи, а то олакшава продор поетске истине и до нас, њених читалаца. Упркос негде формалној невештини њеног садашњег песничког умећа - а поезија је, разуме се, виртуозитет, финеса – упркос извесним грубостима у грађењу строфе (најчешће у сасвим непотребном римовању), у каткад нагласку на графизму отиснуте песме, упркос томе што ауторка покаткад меша у своје поетски изоштрене блескове смисленог и лепог извесну приземнију ноту (о животним тешкоћама, о фамилијарности свакодневице), она у основи гради један и облик и садржај који нас стално узвисују ка обухватности света, а тој тежњи – емоција, знање, вештина, намера и поглед на свет заправо само сметају. Она види поезију као дубински чин, као чисту распрострањеност духа, и ту је подобност лирике космосу адекватна. Јер поезија није схватање света, *Weltanschauung*, није ни уздисање, нарочито не љубавно уздисање, није ламент, није ни друштвена критика, на томе падају сви они писци који не схватају о чему се ради.

Наташа Станић је продубила свој живот радећи као научник, астроном, руководећи и Народном опсерваторијом и Планетаријумом, написала је неколико књига у којима свемир приближује широком кругу читалаца, учествовала је на светским астрономским конференцијама, боравила дуже време у САД, била организатор и учесник Светске године астрономије за Србију (2007-2008), објавила је научне радове из области вангалактичке астрономије, а нарочито се истакла својим, готово лирским, научним предавањима, увек веома посећеним.

Бавећи се између осталог и фотографијом, она је свој осећај за визуелно, хармонично, своју истанчаност за промишљање и опсервацију појмова *време* и *простор*, као и за све сублимне тежње човековог духа, изоштрила; у њеним стиховима се то осећа. Песме њене у овој збирци су тематске, посвећене васиони и увек снажног интензитета, али по теми свестране, у њима је и величина свакодневног и једна нарочита животна упорност и вера у човека као бескомпромисног делатника, у њима је одиста пуно љубави,

одређене људске љубави према човеку, према деци, па према другарицама и сестрама, а затим ту има помало и резигнираности због људског немара према истинским вредностима.

Наташа Станић (а то ће се, мислим, тек потврдити у њеном даљем раду) тежи извесном у књижевности познатом, сведеном, концентрованом изразу (*Обрве од дрвета*). Можда нешто херметичнијем него што је њен израз сада, али свакако мултизначном и хијероглифичном. Нешто као Васко Попа, можда Настасијевић, али нечему у поезији што највише подсећа на древни језик песништва, философије и науке – то је поезија најширег значења а дата у најужем знаку, готово у печату, у краткој песми, било да је та песма емоција (слика, зрак, приказ) или мисао (сентенца, афоризам, гнома). Истина је да ово усмерење код младог песника још није развијено, али сам сигуран да је ова књига, оваква каква сада јесте, увод у нешто веома значајно, чије одблеске, мрвице дијаманта, налазимо већ овде.

Вредновање овог лирског ткања толико је позитивно и толико је узбудљивост ових стихова несумњива, да ће кад се објаве бити свакако допринос српској новој поезији, дабоме оној која никада, ни једног тренутка, не напушта традицију најлепшег и најсмисленијег стихотворства наше старе литературе.

Лаза Лазић

САДРЖАЈ

На космичкој стази	7
Док ходаш космичком стазом 9, Волим да волим 10, Аномалија 12, Ластиш времена 13, Огрлица извесности 14, Скок из стратосфере 15, Конвергенција 16, Валенсија 18, Ласер 20, Црвоточина свести 21, Мали оглас 22, Врати ми 23, Растанак 25, Заборав 26	
У стакленим ципелама среће	27
Самоћа 29, Три багрема 30, Троструки свет 31, Обрве од дрвета 32, Константа љубави 33, Не бој се ничега 35, Развејана јата сећања 36, Плавометар 37, У снегу будућности 38, Психолог 39, Почетак 40	
Озвездана	41
Сунчани сат 43, Можда 44, После пловидбе 45, Комета 46, Планетаријум 47, Пролазност 48, Спирална стрела времена 49, Гнев 50, Сунце у човеку 51, Блистави град 52, Дан после 53, Јутро 54, Тамна енергија 55, Брег за размишљање 57	
Белешка о писцу	58
Лаза Лазих: „О поезији Наташе Станић“	59

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1

СТАНИЋ, Наташа, 1969-

Мултиверзум љубави / Наташа Станић ;
[фотографије Марија Миловановић Максимовић,
Наташа Станић]. - Београд : Н. Станић, 2014
(Београд : Сору planet). - 64 стр. :
илустр. ; 21 см

Ауторкина слика. - Тираж 250. - Белешка о
писцу: стр. 58. - Стр. 59-61: О поезији
Наташе Станић / Лаза Лазић.

ISBN 978-86-917497-0-5

COBISS.SR-ID 204610060